

NEW ADULT

ALEŠ NOVOTNÝ

Rty s příchutí vína

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

ALEŠ NOVOTNÝ

Rty
s příchutí
vína

*Věnováno
mé tetě Magdě za to,
že mi pootevřela dvířka
do světa příběhů*

ČÁST
PRVNÍ

Vinice a mrzout

KAPITOLA 1

To ráno jsem vstala nezvykle brzo. Co začaly prázdniny, budík na mobilu vždycky jen zamáčknu a přeřídím na později... a nakonec nevylezu z postele ani na druhý pokus. Místo toho jen nečinně ležím a očima bezcílně bloudím po světělých skvrnách na závěsech, které tam vytváří dopolední paprsky slunce deroucí se do mého pokoje – jako bych se pokoušela dešifrovat nějakou složitou hádanku. A pak, když už není zbytí, se vypořádám z pelechu, navleču na sebe oblečení a snažím se nějak zkrotit neposedné prameny svých hustých hnědých vlasů.

Jenomže dneska mi začala ta strašlivá brigáda.

Byla sotva polovina července. Škola mi skončila předminulý týden a jenom necelý měsíc zpátky jsem přešlapovala po pokoji sem a tam s učebnicemi v ruce, přeříkala si všechny ty definice, co mi mnohdy lautr nedávaly smysl, šprtala se až do noci a polykala hektolitry kafe, abych zvládla všechny závěrečné testy, protože jsem samozřejmě zase všechno nechala na poslední chvíli, ačkoli jsem si svatosvatě odpřisáhla, že už se to nestane. A když jsem si pak říkala *super*, konečně prázdniny plné lelkování u vody, zadržela mi tipec moje máma, která pracuje v místním vinařství jako ředitelka skladu. Na její obranu – sama jsem ji v květnu požádala, jestli by za mě neztratila slovíčko u šéfa ohledně letní brigády, ale mylně jsem se domnívala,

že vypomůžu s administrativou, nebo v horším případě že budu v klimatizovaném skladu lepit medaile na láhve. Ale ukázalo se, že všechny tyhle posty jsou dávno obsazené. Většinou protekčně. Majitel se nicméně zmínil, že by naléhavě potřeboval brigádníky do vinic na zastrkování, a máma, aniž by se mě na to předem zeptala, mu oznámila, že s tím určitě nebudu mít žádný problém. A když mi to v kuchyni oznamovala, ještě se u toho tvářila, jako by mi snad dohodila brigádu v Bílém domě.

„Eli, vyděláš si peníze, a navíc se opálíš,“ drmolila, když jsem spustila lavinu protestů. „Nic jiného volné není. A aspoň nemusíš nikam dojíždět.“

To sice ne, ale i tak budu muset vstávat dřív než kohout naší sousedky, abych stihla dorazit před šestou k šatnám a ohlásit se paní Blechové, mimochodem sériové drbně, jež má na starosti brigádníky.

Hádala jsem se s ní do zblbnutí, tahala jsem z rukávů všelijaké výmluvy, vyrukovala jsem dokonce s tím, že mám nejspíš namožené zápěstí – lež, která ze mě vypadla dřív, než jsem stačila vymyslet, jak se mi to vlastně mělo stát – ale máma neustoupila. A táta ji nakonec podpořil, takže jsem neměla na vybranou. V těch pár dnech před nástupem do otročiny jsem akorát stihla párkrát zajet s kámoškou k vodě.

No, a najednou jsem stála před zrcadlem, s kruhy pod očima, rozčuchanými vlasy a výrazem totálního znechucení, a čistila si zuby. Naším začínala práce až v osm, takže v době, kdy oba ještě poklidně chrněli v posteli, jsem si to já, budoucí studentka žurnalistiky (jen co, jak plně doufám, příští rok dodělám gympl a zdárně složím přijímačky), razila cestou přímo do pekla. Doslova, protože už touhle dobou

slunce pražilo jako pominuté a já měla pocit, že do oběda se nejspíš rozteču. Můj o rok mladší bratr Lukáš měl jako každý rok vypomáhat tátovi v jeho pneuservisu, což bych okamžitě brala, ale podle mého otce je to spíš *chlapská* práce. K čertu s tím! Lukáš tam akorát postává, podává tátovi nářadí a mezitím se vypisuje na mobilu se svými kámoši. To by zvládl každý, kdo má ruce.

Sotva jsem v tenkém tričku, krátkých kraťasech a starých botaskách, které jsem si kdysi koupila za účelem běhání (k čemuž jsem se doposud nedokopala), vyšla z domu a zdolala pár kroků, cítila jsem, jak se potím v podpaží i na zádech, o něž se mi otíral batoh se svačinou a dvěma litry vody.

Vylovila jsem z kapsy mobil a zkontrolovala čas. Jistojistě už stepuje před domovními dveřmi a netrpělivě vyhlíží můj příchod.

Jak jinak!

Moje kámoška Andrea, metr padesát sedm vysoká trpaslice, seděla na schodech před domem a s někým si vypisovala. Nejspíš se svým klukem Zdenkem, který měl brigádu v trafice a taky z toho nebyl zrovna dvakrát odvázaný.

„Čau,“ broukla jsem otráveně.

„No nazdar,“ ucedila ještě znechuceněji než já. Vzhlédla od displeje. Stejně jako u mě, nešly přehlédnout její kruhy pod očima. Rty měla stisknuté do našťvané přímky a tvářila se, jako by mi nejradši vrazila kudlu do zad.

Původně jsem měla nastoupit sama, ale jakmile jsem se před její mámou, která byla případ sám pro sebe, zmínila o brigádě ve vinohradě, nechala ji přes moji mamku naverbovat taky. Áďa mě od té doby neustále propaluje zlostným pohledem, jak kdybych tuhle kravinu vymyslela já.

„Vyspinkaná, princezno?“ rýpla jsem si.

„Dorůžova,“ řekla mrzutě a zakabonila se ještě víc. Svě tmavé lokny si zkrotila do drdolu, takže vyniklo její hladké klenuté čelo.

Ranní vstávání nenávidí stejně jako já, jedna z věcí, co nás spojují. Před několika dny přirovnala představu brigády ve vinohradě k zákopům první světové války.

S Ádou jsme nejlepší kamarádky od školky. Moc si nepamatuju, jak jsme se daly dohromady, ale neumím si představit, že bych ji neměla po svém boku. Vždycky jsme tu pro sebe, jedna druhé oporou. Navzájem si svěřujeme svá tajemství, sedíme spolu v lavici, opisujeme od sebe a tak nějak spolu trávíme většinu volného času. Andrea přitom odjakživa dokázala perfektně oscilovat mezi rolí nejlepší kámošky a otravné osiny v zadku.

„Hele, dívala jsem se, že v některých státech je přípustná asistovaná sebevražda, tak přemyslím o asimilaci,“ prohlásila, když jsme vykročily polní cestou k vinařství, jež sídlilo kousek za vesnicí.

„No to určitě. A já tam pak zkysnu sama.“

„Jak vůbec mohlo tvoji máti napadnout, že bychom stály o pocení se ve vinohradě?“ divila se a mobil, který doposud svírala v prstech, konečně zastrčila do kapsy. „Kdybych se chtěla potit, lehnu si na zahradu. Zdenda má v trafice aspoň klimošku, kdežto ze mě lije už teď. Slunko blbý.“

„Dělat ve vinohradě má jednu výhodu. Když prší, jde se dom,“ sdělila jsem jí a otřela si z pocené čelo.

„No, a kde je teda ten déšť, chytrolínko?“ utrousila našťvaně a nakopla kámen. „Tyhle prázky jsem si představovala úplně jinak, jako.“

„Nejseš sama,“ řekla jsem a v dálce už jsem viděla sklad, kde byla, mimo jiné, šatna pro vinohradníky a kam jsme se

měly dostavit. Kupodivu tam už pár holek a kluků v našem věku postávalo. Chudáci, taky nejspíš mají zlovolné rodiče, co je ještě před svítáním vyhnali z postele, aby se tu dřeli do úmoru jako otroci. Pár jich muselo být z jiných obcí, protože jsem je jaktěživa neviděla, ale našlo se tu i několik známých tváří.

Proboha to ne!

Nejdřív jsem si myslela, že mě jen klame zrak, nebo že z nedostatku spánku blouzním, ale bohužel nic takového. O zeď se tam opíral Tomáš Pospíšil, můj bývalý. Ty jeho rozčuchané světlé vlasy a postoj frajířka bych poznala na kilometry daleko. Co jsem komu zase udělala? Pochází přece z bohaté rodiny, jeho rodiče vlastní několik restaurací a rozvážejí obědy po celé jižní Moravě, a nedávno navíc dali svoje bohatství na odiv tím, že si postavili malou vilku na druhé straně vesnice. Tak co tu sakra dělá?

Že by nakonec ekonomická krize dopadla i na jejich podnikání a oni zmrazili svému milovanému kloučkovi účet? Když jsme spolu chodili, rozmařile rozhazoval, jako by se nechumelilo: tasil tisícovky, jako by jeho peněženka byla bezedná, při každé příležitosti se chlubil, kolik jeho rodiče vydělávají, a v jednom kuse civěl do mobilu a objednával si jednu drahou krávvovinu za druhou. Musím ale uznat, že nebyl lakomý, nešetřil na dárcích, jimiž mě zahrnoval. K sedmnáctinám mi koupil řetízek ze čtrnáctikarátového zlata, k svátku puget stolistých růží, který jsem sotva unesla, a jako vánoční dárek jsem dostala týden na Kanárských ostrovech s ním a jeho rodiči letos v březnu. Táta mě tehdy málem nepustil, Tomáš se mu nikdy nezamlouval (častoval ho přezdívkami *frajírek* nebo *snob*), ale to žádný kluk, co o mě kdy usiloval nebo se u nás ukázal, byť jen na společné učení. Navíc se otci ani zbla

nelíbila představa, že zmeškám školu. Nakonec jsem ho přesvědčila, ale dalo mi to setsakramentskou práci.

S Tomášem jsme se rozešli před dvěma měsíci a důvodem nebylo jeho vychloubání, to jsem byla schopna jakž takž přijmout, ale jeho neskutečná žárlivost a majetnickost, kdykoli jsem se dala do řeči s jiným klukem. Tady hranice mé tolerance končily.

Drcnula jsem do Ádi, která, znovu plně ponořená do konverzace se Zdenkem, vzhlédla a vytřeštila oči, zjevně taky překvapená jeho přítomností. Člověk by řekl, že se teď Tomáš bude opalovat na pláži někde na Ibize. Svět je někdy fakt krutý.

Tvářil se poněkud zachmuřeně, a když si mě všiml, jenom mi lehce kývl na pozdrav. Andreu okázale ignoroval, ti dva se nikdy moc nemuseli. Většinou, když jsem na něj poslední týdny narazila na školní chodbě, byl obklopený hordou svých kámošů, chechtal se na celé kolo, jako by ho náš rozchod vůbec nerozhodil, a naslouchal s úšklebkem tomu, jak mu Radovan Dlouhý vyprávěl, kterou holku o víkendu klátil. Tehdy jsem jenom protočila panenky a děkovala bohu, že jsem náš vztah utnula. I když nebudu zapírat, občas mě přepadl pocit samoty. Věděla jsem, že moje rozhodnutí bylo správné, ale stejně mi čas od času chyběl.

„Vy všichni jste tady na tu brigádu?“ přistoupila k nám paní Blechová, žena středního věku s krátkými, narezavo obarvenými vlasy. Lehce se hrbila, určitě v důsledku dlouholeté dřiny na vinicích, a tvářila se mírně nakrknutě. „Máte nůžky a rukavice?“

Většina z nás, včetně mě a Andrey, zavrtěla hlavou.

„Tak kdo nemá, za mnou,“ vyzvala nás nevrle a my ji následovali jako stádo oveček.

Z jedné prastaré dřevěné skříňky, podobné těm, co je máme ve škole, vytáhla igelitový sáček, z něj lovila tenké černé rukavice a podávala nám je. Pak nám z jiné krabice strkala do rukou vinařské nůžky na zastříhávání přerostlé révy a čištění kmínků od nežádoucích úponků, jak mi už doma podrobně vysvětlovala máma.

„Hlavně je neztraťte,“ poučovala nás paní Blechová rázným hlasem. „Až budete na konci prázdnin odcházet, zase mi je vrátíte. A každý den je umývejte.“

Rozkaz, pomyslela jsem si v duchu.

Těsně před šestou nás zavedla k řádkům a začala nám vysvětlovat, co bude naším úkolem. Měli jsme zastrčit vypadané liány vinné révy do tří drátů a vršek zastříhnout, aby nepřepadával.

„Hlavně to neojebávejte. Nejdřív si to zkraťte, když je to moc dlouhý, a zastrčte to za všechny tři dráty, jasný? Loni to dělali tak, že vynechávali první nebo druhý drát a strkali to až za ten třetí, a když pak projížděla ožinačka, všechno to povypadalo. Takže do všech třech a kontrolovat spodky. Když uvidíte, že tu něco vyrůstá, zkrátit. A zastříhněte to celý, ať nic netrčí, aby byl kmínek čistej. Je někomu něco nejasnýho?“

Všichni mlčeli, ale nevím, jestli proto, že všemu rozuměli, nebo že jim přišlo blbý se ozvat. V podstatě to byla práce pro cvičené opice, ale podle výrazu a tónu hlasu paní Blechové se zjevně našli i tací jedinci, jimž by cvičená opice mohla konkurovat.

„Fajn. Já jdu s ostatníma o vinohrad vedle, ale občas sem zajdu, jestli to děláte pořádně.“

Než odešla, ještě nás rozdělila do dvojic, protože každý řádek se musí zastrčit z obou stran, takže vždycky budeme

dělat s partákem. Ádu přiřadila k jednomu vysokému klukovi s tmavými kudrnatými vlasy, co se tvářil přívětivě a zeptal se jí, kterou chce stranu.

Já skončila taky s dlouhánem, jehož atletické, opálené tělo mě převyšovalo tak o dvacet centů. Měl kštici světle hnědých, skoro až blondatých vlasů ostříhaných nakrátko a modré oči, které mě zpražily rychlým nicneříkajícím pohledem. Nikdy předtím jsem ho neviděla a nebudu zapírat, vypadal dost dobře, a možná kdyby se aspoň trošičku pousmál nebo mě pozdravil, nezdráhala bych se s ním flirtovat. Jenže on si akorát nasadil na hlavu baseballku kšiltem dozadu, do uší si vrazil bezdrátová sluchátka, a aniž by mi ukázal, kterou stranu řádku si bere, prostě si stoupl k prvnímu sloupku a začal makat.

Pokrčila jsem rameny, povzdechla si, popadla nůžky a začala pracovat. A v duchu jsem proklínala mámu a celý tenhle vinohrad.